

Forfatter: Den Fremmede

Titel:

Citation: "Den Fremmede", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 196. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-ingemann01-shoot-workid66148.pdf> (tilgået 09. maj 2021)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

Den Fremmede

✂ I en rig og mægtig venetiansk Patriciefamilie, hvis Navn engang har været meget bekendt, skal der i hver Slægtrække have været en af Naturen vanhødet yngre Søn, der neppe havde Lighed med et Menneske, men snarere lignede det Slags Fostre af en bizar Fantasi, som den hedenske Folketro hensatte til Koboldernes eller Bjerggnomernes Sphære. Det Vanhøde, paastod man, var Betingelse for Slægtens Rigdom, Magt og hele udvortes Lykke - og denne Lykke var for Aarhundreder siden erhvervet af Slægtens Stamfader paa en hemmelighedsfuld, uhyggelig Maade. Hvis nogensinde en saadan Vanskabning giftede sig eller blot kunde vinde Kjærlighed hos nogen Kvinde, der havde seet ham, vilde Slægtens Lykke være forbi og dens Navn udslettet. Hvergang en saadan vanskabt Søn blev født i Familien, var der altid stor Stads og Høitidelighed, og man hilsende et saadant Barns Fødsel som et nyt usvigeligt Pant paa Slægtens fremtidige Flor og Herlighed.

✂ Om Familiens Stamfader vilde man kun vide, at han havde været simpel Soldat og udmærket sig baade i de italienske Borgerkrige og som Leiesoldat i fremmed Tjeneste. Han havde ved den vildeste Tapperhed og ved mange besynderlige Omstændigheder opsvunget sig til Høvding for en hel uovervindelig Krigerhær. Med den lod han sig leie af krigførende Potentater for uhyre Summer, for hvilke han tilsidst tilkøbte sig et Slags Fyrstendom tilligemed Principetitlen og al den Hæder og Lykke, der ved Guldets Magt, forenet med Kløgt og Snildhed, kunde skaffes tilveie. I sin første Ungdom skulde han have været vanfør og meget grim; men efter en Mirakelkuur ved en hellig Kilde - som han siden paastod - var han bleven anset for den smukkeste og mest velskabte Mand, man kunde see, og havde næsten været uimodstaaelig for enhver Kvinde, der saae ham. Der mumledes Allehaande om en Pagt med Dæmonernes Fyrste. Han omkom ved et Jordskjælv og sank pludselig gjennem et Flammesvælg i Jorden - men i en høi Alder, og hans Slægt blomstrede i Aarhundreder. I det 18de Aarhundrede havde Familien opgivet den Ærgjerrighed, der 197 søger sin Tilfredsstillelse i Krigens Farer og Besværligheder, medens den ad diplomatiske Veie havde aabnet sig Adgang til de største Statsemeder og Æresposter ved flere af Europas Hoffer.

✂ Familiens Overherre sørgede altid omhyggelig for, at et veltruffet Portrait af enhver Søn i Slægten blev opbevaret i Familiegalleriet. Blandt Rækken af disse Adelsmænd fandtes der regelmæssig i hver Generation en lille dværgagtig Vanskabning med et uformeligt stort Hoved og som oftest med det afskyeligste Udtryk af Dyriskhed, Sløvhed og opblæst hovmodig Dumhed Dette var dog ikke Tilfældet med den Sidste i Rækken, som vistnok havde et høist uformeligt Ydre, men hvis Blik dog havde noget besynderligt Tiltrækkende, naar man uden at agte paa Ansigts-Formerne kunde blive fortrolig med de Øine.

✂ Denne sidste yngre Søn af Familien levede i Aaret 1804 i Paris. Dette formentlige Offer for Slægtens ydre Lykke var som sædvanlig ved sin Fødsel bleven hilset med Jubel i Familien. Der var Intet blevet sparet paa hans Pleie og Opdragelse. Han var bleven opfødt som en Prinds og underviist paa det Omhyggeligste i de Videnskaber og Konster, hvortil han havde Lyst og Anlæg. Han var ingenlunde blottet for Aandsevner. Han var i denne Henseende et dobbelt Særsyn i Familien, medens alle de foregaaende Vanskabninger i denne Slægt havde været halve Dyr, uden Interesse for Andet, end for Vellevnet og de groveste sandselige Nydelser.

✂ *Guillermo* var denne unge Mands Daabs-Navn. Han havde fra sin Barndom haft en paafaldende Lyst til at høre Eventyr og senere til poetisk Læsning ved Siden af en brændende Begjerlighed efter Alt hvad der i den strengere Videnskabelighed stod i nærmest Forbindelse med Aandens hemmelighedsfulde Verden. Saavel Naturvidenskaberne som Theologien og Filosofien syntes han kun at ville studere, for at tilfredsstille denne sin Higen efter Klarhed i sit eget og Menneskeslægtens Forhold til Væsners Ophav og deres evige Fremtid. Han havde ogsaa tidlig udviklet et stort Talent til Musikken, hvori han havde drevet det til et sjældent Mesterskab, som Fiolinist. I sin Faders Hus havde han allerede som Barn ladet sig høre ved store Fester og vakt Beundring ved sit Fiolinspil, men altid skjult bag et Forhæng, og uden nogensinde at ville vise sig for nogen Fremmed. Det Portrait, man havde af ham, var malet uden hans Vidende af en skjult Kunstner. Med de foregaaende Vanskabninger i Familien havde det 198 som oftest været Tilfældet, at de havde anset sig selv for yderst velskabte og indtagende; ved deres Forfængelighed i Forening med deres indskrænkede Aandsevner og gruelige Skikkelse havde de idelig udsat sig for Latter, uden at det krænkede dem i deres selvtilfredse Indbildskhed. *Guillermo* havde derimod allerede som Barn haft den fuldeste Bevidsthed om Afskyeligheden i hans Skabning. Han havde aldrig kunnet see sit uhyre Hoved og sin puklede Dværgeskikkelse i Speilet uden et dybt og smerteligt Suk. Den uvilkaarlige Latter, Synet af ham opvakte, skar ham dybt i Hjertet og havde i nogen Tid fremkaldt en Bitterhed i hans Sind, som han dog efterhaanden aldeles fik udryddet Han havde af Naturen det blødeste og kjærligste Sind, der kunde strømme over af Følelse, naar han troede sig ene og ubemærket, men han besværede Ingen dermed og vilde ikke udsætte sig for Latter ved at røbe det. Han var aldrig at bevæge til at træde ud af Huset og nyde frisk Luft, uden om Natten, naar det var bælgrødt, eller Morgenen og Aftenen i Paladsets strengt tillukkede Have, hvor han ikke kunde befrygte at blive seet af noget Menneske. Hele Dagen tilbragte han i sine tillaasede Gemakker, hvor

han sysselsatte sig med Musik, Læsning og videnskabelige Arbejder, og ingen andre Mennesker saae, end sin ældste Lærer og den gamle Tjener, der fra hans Barndom havde været bestemt til hans Opvartning; alle Andre, ogsaa Lærerne, var han usynlig for bag et Tæppe. Selv Familien havde han en afgjort Modbydelighed for at see eller lade sig see af Det var, som han vidste eller anede, at han var et ufrivilligt Offer for dens Glands og Herlighed, og der var ikke en Eneste blandt hans Slægtninge, som havde mindste Deeltagelse for hvad han aandelig levede i. Man havde imidlertid føiet ham i Alt, og han var opvoxet som et Slags Eremit i sin Faders Hus. I en Alder af 20 Aar var han efter sit Ønske sendt til Paris med den gamle Tjener og den noget underlige aldrende Hovmester, der fra hans Barndom saagodtsom havde været hans eneste Selskab.

☒ Denne Hovmester, *Dr. Pietro Carbone*, var en lærd Antiquar og Medlem af mangfoldige Academier og lærde Selskaber. Hans Titler alene indtog næsten den halve Side af Titelbladet paa enhver Bog, han lod prente. Klarhed i Formen besad han dog ingenlunde, og hans Navn var kun bekjendt blandt de Lærde, som han selv tilsendte sine Skrifter, hvilke dog neppe Nogen havde læst, undtagen hans Sætter og han selv.

199

☒ *Dr. Carbone* var en yderst godmodig og retsindig Mand, men uden Deeltagelse for nogen Ting i Verden, der ikke stod i Forbindelse med den specielle antiquariske Undersøgelse og de besynderlige Beretninger i gamle Familie-Archiver, der netop beskjæftigede ham, eller havde særdeles Hensyn til den unge ulykkelige Mand, som han ikke alene var Mentor for, men som han elskede som en af sine egne Bøger. Den Lighed fandt han ogsaa selv mellem enhver af sine Bøger og *Guillielmo*, at Indholdet igrunderen var fortræffeligt, men Formen noget uheldig og i alle Andres Øine et grueligt Misfoster.

☒ *Guillielmos* Plan med hans Ophold i Paris var, om muligt, at erhverve sig Kundskab til den store bevægede Verden og det mangfoldige Liv i denne Culturens Hovedstad, uden selv at blive bemærket eller være Gjenstand for den Raahedens Haan og Latter, han i enhver mindre Stad troede sig udsat for. Offentlig vilde han dog her ligesaa lidt vise sig som noget andet Sted; men den Maade, hvorpaa han bevarede sit *Incognito*, vakte her mindre Opsigt. Gjennem Jalousierne i en tæt tillukket Karet besaae han hele Staden og dens nærmeste Omgivelser. Han saae Keiseren i hans Generalers Midte og det store Folkeliv paa Boulevarderne og den elysæiske Mark. I en kunstig Maskeradedragt med et Slags Stylteben, der forvandlede ham fra en Dværg til en Kæmpe, besøgte han de saakaldte Redouter eller store offentlige Halv-Maskerader, hvor man kunde komme i hvilket Costume, man vilde, med eller uden Maske, eller selv uden Maskeradedragt, blot med en lille Dukke-Maske hæftet paa Kjolen og med fuldkommen Maskefrihed, uden alt andet selskabeligt Ceremoniel. Her herskede tilsyneladende den størst mulige Frihed, og Personligheden syntes her aldeles forsvunden, medens det skjulte Politie dog ligesaa strengt som hemmeligt holdt Øie med Alt, hvad der kunde have noget politisk Øiemed. Dette var imidlertid allermindst Tilfældet med *Guillielmos* Maske og han kunde med den største Sikkerhed bevæge sig mellem de lærde og de skønne Aander, som han fornemmelig opsøgte. I dette *Incognito* indlod han sig i livlig Underholdning med mange af Videnskabens og Literaturens Notabiliteter. Hans ligesaa grundige som alsidige Kundskaber, hans Lethed i at udtrykke sig i de fleste nyere Sprog, hans dybsindige og livlige Aand og maaske fremfor Alt det skønne, ædle Sind, der aabenbarede sig i alle hans Yttringer, vandt ham snart mange udmærkede Personers Deeltagelse, og »Kæmpemasken fra Redouterne« var snart bleven Gjenstand for en 200 langt større Opmærksomhed, end han ved sin Dværgeskikkelse havde befrygtet. Nysgjerrigheden efter at vide, hvem han var, vilde dog neppe have foruroliget ham, men en Omstændighed indtraf, der bragte ham pludselig til at trække sig tilbage til sit Hotel og sit ensomme Studerekammer, hvortil Ingen havde Adgang uden *Dr. Carbone* og den gamle italienske Tjener.

☒ Blandt de Bekjendtskaber, han i Kæmpemasken havde gjort, var ogsaa en for sin Skønhed og sine Talenter berømt ung Dame, der sædvanlig viste sig uden Maske ved sin Faders Arm. Paa hende havde hans aandrige Underholdning og maaske det Piquante og Hemmelighedsfulde i hans formummede Væsen gjort et Indtryk, der ved flere Samtaler med ham var steget til en romantisk, lidenskabelig Hendragelse. Hun havde røbet denne Følelse paa saa utvivlsom en Maade, at det ikke kunde undgaae hans Opmærksomhed. I det Øieblik den Tanke blev ham klar, at et ædelt kvindeligt Hjerte slog varmt for ham, og han derfor alene kunde takke sin aandelige Natur, følte han tillige for første Gang, at hans Sind ogsaa var modtageligt for hin ømmeste af alle Følelser, som han maatte ansee for en Afsindighed at nære hos sig. Han saae den uhyre Skuffelse, han maaske allerede havde foranlediget - og han gruede for dens tænkelige Følger. Han saae ogsaa, hvor ydmygende en mulig Opdagelse af hans ydre Skikkelse vilde blive for ham, og hvor latterlig han, som ulykkelig Elsker, vilde blive, naar han kastede sin Maske. Fra det Øieblik af var det, han forsvandt fra Redouterne og blev Eremit i Paris, som han hele sit foregaaende Liv havde været det i sit Hjem.

☒ Den unge, skønne, rigtbegavede Dame havde gjort et dybere Indtryk paa ham, end han selv troede. Han faldt kort efter i en svær Sygdom, og en Læge maatte hentes. Lægen maatte dog hverken see hans Ansigt eller hans Skikkelse. Der var draget et tæt Forhæng for den Deel af Værelset, hvori han laae paa Sygeleiet. Gjennem en Sprække deri kunde han udstrække sin vistnok paafaldende lille, men veldannede Haand og lade Lægen undersøge hans Puls. Han talte kun med Lægen gennem Forhænget, og Ingen saae ham fremdeles uden Hovmesteren og den gamle Tjener.

☒ Hemmeligheden med hans Tilstedeværelse i Paris var dog for en Deel - enten ved Lægen eller ved Hotellets Folk - bleven røbet. Man vidste vel ikke, hvem han var og hvorledes han saae ud; men at Kæmpemasken fra Redouterne levede i det dybeste *Incognito* i det 201 store Hotel paa Grevepladsen og lod sig kalde *Signor Forestière* (dvs. den *Fremmede* eller Gjesten), samt at han for Øieblikket laae i en farlig Sygdom, stod snart, som en curieus Nyhed, i alle Dagblade. Der blev nu daglig spurgt til hans Befindende af de Mange, som havde faaet Deeltagelse og Agtelse for ham. Ingen blev modtaget; men han lod dem ved Tjeneren give den Meddelelse om hans Tilstand, som Lægen afgav, og lod dem altid hjertelig takke for deres Deeltagelse.

☒ En Dag bragte den gamle Tjener et Visitkort, hvorpaa der stod »*Le vicomte de Frimon avec sa fille*«. Han studsede og hans Kinder brændte i Feberhede; men han taug. Tjeneren havde givet den aldrende Herre og den unge Dame samme Besked og Taksigelse som alle Andre. Næste Dag blev den samme Visit gjentaget med indstændigt Ønske om en kort Samtale med *Signor Forestière*; men Tjeneren havde som sædvanlig i de høfligste Udtryk takket for Deeltagelsen, men beklaget, at hans Herre allermindst nu kunde see Nogen hos sig. Hans Sygdom havde forværret sig, og Tjeneren kunde ikke selv den Dag faae ham i Tale. Den tredie Dag var hans Tilstand endnu betænkeligere, men han var ved fuld Bevidsthed og spurgte, om der siden havde været nogen Bud fra *Vicomte Frimon*. Tjeneren afgav to Visitkort med samme Paaskrift som det første; af disse var det ene nylig personlig afgivet af den samme aldrende Herre. Den unge Dame, han havde under Armen, havde især viist megen Urolighed, og de havde gjentaget deres indstændige Ønske om et Øiebliks Samtale, under hvilket som helst Betingelser med Hensyn paa *Signor Forestières Incognito*. De vilde begge komme igjen om en Time og høre Besked.

☒ »Vel!« - sagde *Guillielmo* med svag Stemme - »om en Time vil jeg modtage dem og tale med dem gjennern Forhænget! Bed *Dr. Pietro* føre dem herind! sørg for, at hverken Lægen eller nogen Anden forstyrrer os!«

☒ En Time derefter førte den bekymrede Hovmester første Gang under den hele Reise to *Fremmede* ind til sin unge Ven og undrede sig over denne Afvigelse fra hans sædvanlige Adfærd.

☒ »Han er meget syg, min Herre!« - sagde han i Forsalen til den gamle *Vicomte* - »jeg frygter, det vil angribe ham at tale med Nogen; men han har bestemt ønsket det; han maa føies i Alt, siger Lægen. - Det er mig intet godt Omen.«

☒ »Han er dog ikke opgivet?« - udbrød den unge Dame heftig.

☒ Inden *Dr. Carbone* kunde svare, traadte de over Dørtrinnet til det 202 store Sygeværelse, der ved en Pult, et Skriverbord og en Mængde Bøger saae ud, som det tidligere havde været en Lærds Arbejdsstue. Baade Pult og Bord vare saa lave, at Pulten maatte antages at have staaet ovenpaa Bordet, for at begge kunde bruges af en siddende Person. Der stod kun to almindelige Stole og en udstoppet Skammel i Værelset. Et stort Forhæng skjulte den dybere Deel af Værelset ligefor Vinduerne. *Dr. Pietro* nærmede sig Forhænget, nævnede de Indtrædendes Navne og drog begge Stolene nærmere hen til Tæppet, dog halvt vendte mod Lysningen fra Vinduerne. Et svagt udtalt »Velkommen!« med en særdeles smuk, blød Stemme hørtes bag Tæppet

☒ »Ja! det er ham! - det er hans Stemme!« - udbrød den unge Pige med dæmpet Røst, og Faderen begyndte med en Undskyldning for deres Besøg, som han var bange var til Besvær; men han og hans Datter maatte med egne Øren forvise sig om, hvorledes deres ubekjendte Ven befandt sig. Han var overbeviist om, at *Signor Forestière* hverken vilde ansee det for Nysgjerrighed eller Paatrængenhed, at de saa indstændigt havde udbedet sig en kort Samtale med ham. Det var en reen *aandelig* Interesse - forsikkrede den gamle Herre med Eftertryk - der havde draget saavel ham som hans Datter til denne Bolig. *Signor Forestière* var paa Redouterne bleven dem begge en inderlig kjær Ven. Selv om de aldrig skulde see hans Ansigt i Verden, maatte de dog høre hans Stemme endnu engang, inden de næste Dag forlode Europa for bestandig. - Det var dem en Hjertetrang at vide ham overbeviist om deres Høiagtelse og Hengivenhed.

☒ »Ja, kjære *Signor Forestière*,« - udbrød nu den unge Pige - »hvad min Fader siger, er hvad jeg nødvendig maatte have sagt Dem, og min Utaalmodighed er Skyld i, at vi saaledes forstyrre Dem. Jeg kunde hverken have levet eller døet rolig, hvis jeg ikke endnu engang kom til at tale med Dem. Jeg er et forkjælet Barn, som De nok har mærket - min kjærlige Fader har altid føiet mig i Alt, og hvor strengt han end holder paa det selskabelige Livs Skikke og hvad der kaldes Convenients i den store Verden, har han dog ikke kunnet negte mig at føre mig herhen - og han har selv villet sige Dem, hvad der laae mig paa Hjertet. Lad mig tilføie, hvad han endnu ikke veed, men hvad jeg føler Trang til at udtale for Dem af min inderste Sjæl!« - vedblev hun med stigende Heftighed - »De er det første og eneste Menneske, som har forstaaet mig ganske. De har uforbeholdent aabnet mig et Indblik i en skøn og ædel Sjæl, der samstemmer med mig i 203 hvad der er mig Helligst og Høiest for denne og alle mulige Tilværelser« - -

☒ »Moderer dine Udtryk, min Datter!« - afbrød Faderen hende med dæmpet Stemme - »Hr. *Forestière* kunde jo efter saadanne overdrevne Ytringer troe« - -

☒ »Ja lad ham kun troe, hvad jeg ikke længer vil fordølge, om saa hele Verden her var Vidne dertil!« - vedblev den unge Pige med Begeistringens Mod, og hendes deilige sorte Øine funkledede - »Vi reise jo imorgen og see aldrig meer dette Vedtægts og Formaliteternes Rige. Hr. *Forestière* faaer jeg aldrig at see i denne Verden - det veed jeg af hans bestemte Forsikkring - hvorfor skulde jeg nu da ikke sige ham til Afsked, hvad han allerede maa have mærket og hvad jeg skal gjentage i det Øieblik, vi mødes Aasyn for Aasyn i Klarhedens og Sandhedens evige Rige? - han er den eneste mandlige Aand, jeg føler mig evindeligt hendraget til i en aldeles sjælelig og uegennyttig Kjærlighed.« -

☒ Saavel *Vicomten* som den lærde *Dr. Carbone* saae forlegne ned for sig ved denne den unge begeistrede Piges ufordulgte Kjærlighedserklæring. Hun slog selv de funkledede Øine ned og var bleven blussende rød; men nu glemte de alle Tre alt Andet af Forbauselse over de Glædes- og Smertes-Udraab, de i den forunderligste Blanding hørte bag Tæppet.

☒ »Jeg er det lyksaligste og dog det elendigste af alle Mennesker!« - lød det med den Fremmedes Stemme: - »den skønneste og ædleste Kvinde, jeg har seet - den eneste kvindelige Sjæl, som har kunnet elske mit Væsen, uden at see eller bekymre sig om min ydre Skikkelse - hun skal være saa ulykkelig at skuffes af en Stemmes Klang eller af forgængelige, henfarende Ord, der dog kun ere Toner fra en skjult, uanskuelig Natur - hun skal antage sin Sympathie med mine Meninger og Anskuelser for den evige Følelse, der kun virkelig kan blive til, hvor tvende Væsner staae heelt og klart for hinanden! - Bedste, kjæreste *Signora!* De har gjort mig uendelig lyksalig; men jeg kan ikke tænke mig denne Lyksalighed uden saa stor en Smerte, at jeg synes at opløses og forgaae derved. - Kjære *Dr. Pietro!* tag det lille Blad, du vil finde paa min Pult i den tilbundne Mappe - læs det for de Venner, jeg nu kan see ved mit Leie her i Mørket, skjøndt jeg er skjult for deres Øine!«

☒ Han taug. *Dr. Carbone* aabnede Mappen paa den lave Pult, 204 fremtog det beskrevne Blad og læste, hvad der for tre Dage siden var skrevet:

☒ »Jeg overlever ikke denne Sygdom. Jeg forudføler min Befrielse. Hvad der rører sig i mig er mægtigere, end Livet i mit forkrænkelige Legeme. Skulde Nogen med venlig Deeltagelse spørge om mig, naar jeg er forsvunden, saa meddele dette mit Farvel til Endelighedens Verden! Jeg har skjult mit Ansigt og min Skikkelse for Menneskene. Var det en Svaghed, saa bed min Skaber tilgive mig den. Jeg er et Offer for min hele Slægts Brøde og for den Deel deraf, jeg sagtens har tilegnet mig i mit verdslige Sind. Jeg bliver det sidste Vrængbilled af Jordnaturen i min Slægt. Dens usalige Lykke skal forsvinde med mit Liv; men dens høiere Natur skal frelses med mig, naar Aanden seirende kan fremskinne i mit Væsen. Er det en Drøm eller Fantasi? - Nei! den Forestilling har mangengang styrket og opløftet mig i Kampen mod den Ulykke, jeg skal lære at betragte som Betingelse for, hvad der er høiere end al Lykke.

☒ Der har neppe levet noget Menneske med en inderligere Trang til Kjærlighed, end jeg, hvorvel jeg nu først fuldelig er bleven mig det bevidst; men det blev min Skjæbne, at Ingen kunde see mig uden Afsky. Hvor dybt det har smertet mig, kan Ingen begribe, som Gud har givet et menneskeligt Legeme. Dog min udødelige Sjæl, selv med den gruelige Betingelse for dens Tilværelse, takker og priser jeg min Skaber for i al Evighed.

☒ Kunde min aandelige Natur alene drage en eneste Sjæl til sig i Kjærlighed, vilde jeg nu gaae lyksalig herfra med det visse Haab, at jeg engang med mit hele Væsen kunde omfavne en saadan elsket og elskende Sjæl - uden at frastødes og fortvivle over Umuligheden i at elskes *alene* for Aandens og Hjertets Skyld« - -

☒ »O!« - udbrød den unge Pige - »det er ingen Umulighed! - De maa see ud som De vil - De maa være et Uhyre af Grimhed - jeg elsker Dem dog.« -

☒ Neppe havde hun udsagt dette Ord, før Tæppet foer tilside - Daglyset faldt paa *Guillielmo's* store, uformelige Ansigt. Han saae paa hende med et Straaleblik, der ligesom sprængte hans store Øine. - Hun blegnede - hun syntes at kæmpe med at tilbagetrænge et Skrig - og sank bevidstløs tilbage i Stolen.

☒ Næsten i samme Øieblik udbrød *Dr. Carbone*: »Hjælp! Hjælp! han dør!« - Lægen, som havde staaet udenfor Døren, styrtede nu ind.

205

☒ *Guillielmo* drog sit sidste Aandedrag. Lægen lagde Haanden paa hans stillestaaende Hjerte og studsede ved Synet af den Skabning, der laae for ham. Han lukkede de brystne Øine, tilhyllede den Dødes Ansigt og drog Forhænget for hans Leie. Den gamle Hovmester og Tjeneren styrtede jamrende ind til Liget.

☒ Men nu var den unge Pige kommen til sig selv. - »Jo dog - dog« - udbrød hun - »selv *saadan* maa jeg elske dig evindeligt - i dit Blik saae jeg din Sjæls Høihed.« Hun rev Forhænget tilside og kastede sig knælende ned ved den tilhyllede Dødes Leie.

☒ »Kom, mit Barn!« - sagde Faderen - »det er kun Liget af vor fremmede Ven, du knæler ved.«

⌘ »Hør mig!« - hviskede hun til den Døde - »hør mig i din Aands Tanke! Tag Bevidstheden om min Kjærlighed med dig i din Evighed! Ingen Anden kan jeg elske som dig - jeg skal nu først see dig i den Skikkelse, der tilhører din udødelige Aand - dit Væsens sande Aasyn har jeg alt skimtet. - Dit sidste Blik skal jeg kjende dig paa blandt de Forklarede.« - -

⌘ *Vicomte Frimon* drog nu sin Datter bort fra Liget og bragte hende ned til Vognen i en halv ubevidst Tilstand.

⌘ Nogle Dage derefter stod der i Bladene, at Kæmpemasken fra Redouterne, den saakaldte *Signor Forestière*, der havde vundet saa mange aandelige Notabiliteters Opmærksomhed, var død i Hotellet paa Grevepladsen og hans Lig var ført til Venedig af hans Omgivelse.

⌘ *Dr. Pietro Carbone* skal have optegnet flere Beretninger om den Familie, hvori han selv havde været Hovmester, men som i de første Aar af det 19de Aarhundrede maa være uddød.

⌘ *Vicomtesse Charlotte Frimon* er 1852 død ugift i sit 70de Aar paa sine rige Besiddelser i Amerika. Hendes Hus har, som Faderens, i hans Levetid, altid staaet aabent for enhver *Fremmed*; intet Navn har *der* været en bedre anbefaling. I den gamle elskværdige Dames Læsecabinet fandtes blandt endeel Familieportraiter et tilsøret Billede, som hun selv havde malet. Det forestillede blot et Par Øine, men med et Blik, der, skjøndt det saae ud som det var det sidste, dog var usigelig deiligt og syntes at indeslutte et indre Liv af uendelig Rigdom.